

Arrest

nr. 235 798 van 8 mei 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. AHMADZADAH
Vlaanderenstraat 4
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 november 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat N. AHMADZADAH en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27 november 1994.

Op 18 augustus 2017 dient de verzoekende partij een verzoek in om internationale bescherming.

Op 14 juni 2018 wordt de verzoekende partij gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

Op 10 augustus 2018 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de

verzoekende partij. De verzoekende partij tekent beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest van 19 december 2018 met nummer X weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 17 juli 2019 dient de verzoekende partij een tweede verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 oktober 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

In het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming verklaarde u de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Tadzjiekse afkomst te zijn. U verklaarde verder dat u 23 jaar geleden geboren bent in de stad Kabul waar u in de wijk Khwoja Rawash leefde. U studeerde af aan de twaalfde graad en vier jaar later aan de Kardanuniversiteit na een opleiding burgerlijk ingenieur te hebben gevolgd. Uw broer en zus zijn respectievelijk 21 en 17 jaar oud en leven nog steeds bij uw ouders die intussen verhuisd zijn naar een dorpje dichtbij de luchthaven van Bagram in de provincie Parwan. U heeft nog twee paternale ooms die in de Verenigde Staten leven en één paternale tante die in Canada leeft.

In de maand saratan van het jaar 1393 Afghaanse kalender (juni-juli 2014 Gregoriaanse kalender) kwam een meisje genaamd [M.] samen met haar broertje [Ma.] binnen in de apotheek die uw vader openhield in de bazaar van Khwoja Rawash en waar u geregeld meehielp in de namiddag na uw lessen op de universiteit. Ze sprak u aan en vanaf toen schreven jullie brieven naar elkaar die [Ma.] heen en weer bracht. [M.] kwam nog bijna wekelijks naar uw apotheek om met u te praten.

Een maand voor uw vertrek uit Afghanistan werd [M.] verloofd aan [N.]. [M.] kwam u dit een week na de verloving vertellen in de apotheek en u verbrak de relatie met [M.] omdat de relatie in uw ogen geen zin meer had. Ongeveer tien dagen voor uw vertrek kwamen [M.] en [Ma.] een laatste keer in uw apotheek.

U verliet samen met uw grootvader Afghanistan een eerste keer in september 2015 omdat uw grootvader ernstig ziek was en zijn tumor in het buitenland wilde laten behandelen maar door visumproblemen in India moesten jullie terugkeren naar Afghanistan. Jullie vertrokken een tweede keer uit Afghanistan op 21 sonbula 1395 Afghaanse kalender (11 september 2016 Gregoriaanse kalender) naar India waar jullie een Nederlands visum verkregen. U verbleef vervolgens van 27 september 2016 tot 20 december 2016 bij uw paternale oom [N. H.] in Nederland. U wilde terugkeren naar Kabul maar hoorde van uw vader dat u niet terug mocht komen. Op 22 qaws 1395 Afghaanse kalender (12 december 2016 Gregoriaanse kalender) was [M.] spoorloos verdwenen. Haar familie vond uw brieven bij haar thuis en de mannen van [T.], de leider van een gewapende bende die bevriend is met de familie van [M.], vielen de apotheek van uw vader aan, sloegen uw vader en vroegen naar u. Ze eisten dat uw vader u overgaf aan hen of anders uw zus [S.] die toen zestien jaar oud was te laten huwen met iemand van de familie van [M.] ter compensatie van [M.]. Uw vader wilde dit niet doen en op 15 dalwa 1395 Afghaanse kalender (3 februari 2017 Gregoriaanse kalender) werd jullie huis aangevallen maar uw vader en uw broer konden ontsnappen via de landbouwgronden achter jullie huis. Sindsdien woont uw familie in een klein dorp nabij de luchthaven van Bagram in de provincie Parwan.

Van 20 december 2016 tot 6 augustus 2017 verbleef u in Duitsland bij uw paternale neef [H. D.]. U vertrok naar België waar u op 7 augustus 2017 aankwam en op 18 augustus 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U vreesde om bij terugkeer om het leven te worden gebracht door de familie van [M.] en de familie van [T.]. U zou evenmin terug kunnen keren naar Kabul omdat uw familie rijk is en omdat de taliban mensen uit de medische sector zouden viseren.

Op 10 augustus 2018 nam het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof kon worden gehecht aan uw relatie met [M.], aan de hieruit voortvloeiende problemen en aan het feit dat u louter omwille van de middelen van uw familie een risico zou lopen op ernstige schade. U tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (RVV). De RVV bevestigde op 19 december 2018 bij arrest nr X de beslissing van het CGVS. U tekende geen cassatieberoep aan tegen deze beslissing.

Zonder het land te verlaten diende u op 17 juli 2019 een eerste volgend verzoek om internationale bescherming in. U houdt vast aan de hierboven vermelde feiten in Afghanistan maar beweert ditmaal dat u in Pakistan bent geboren en met uw familie in 2005 terugkeerde naar Kabul. U vreest nog steeds de familie van [M.], de familie van [T.] en problemen te kennen omwille van het feit dat u tot een bemiddelde familie toebehoort. Daarbovenop zou u niet kunnen terugkeren naar Afghanistan omdat u verwesterd zou zijn. Ter staving van uw volgend verzoek legt u een kopie neer van een bevestigingsbrief van het districtshoofd van het district Bagram en van het dorpshefde waarin deze uw problemen bevestigen, alsook een kopie van uw geboorteakte waarin staat dat u in Pakistan bent geboren, een kopie van de vluchtelingenkaart van uw vader in Pakistan, een kopie van bewijs dat uw gezin met UNHCR terugkeerde naar Afghanistan, een kopie van de studentenkaart van uw vader in Pakistan, een kopie van drie opleidingscertificaten die uw vader volgde in Pakistan, een kopie van een bevestigingsbrief en de werkbadge van uw vaders werk in Pakistan, een kopie van een bewijs dat u een cursus Engels volgde, kopieën van drie schoolrapporten van uw school in Pakistan en een foto van u met uw broer in een Pakistaans schooluniform. U legt tevens een bundel neer opgesteld door het juridisch expertisecentrum NANSEN na consultatie door een legal clinic van de Universiteit Gent voor dewelke u op 10 april 2019 verklaringen zou hebben afgelegd en een schrijven van uw advocaat.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet met name uw conflict met de familie van [M.] en de familie [T.], en uw vrees bij terugkeer omwille van uw bemiddelde familie, moet worden bevestigd dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. U ging niet in beroep tegen dit arrest van de RVV waardoor de beoordeling van deze feiten vaststaat. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Wat betreft uw eigen verklaringen en de uitgebreide nota opgesteld door Nansen na consultatie door de legal clinic van de Universiteit Gent moet vastgesteld worden dat u zich hierin voor wat betreft uw problemen met de familie van [M.] en de familie [T.] en uw vrees omwille van uw bemiddelde familie beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door het CGVS en de RVV. Hierbij dient nogmaals herhaald te worden dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezag van gewijsde geniet en dat het louter benadrukken dat uw eerdere verklaringen in tegenstelling tot het oordeel van de RvV toch geloofwaardig zijn geen nieuw element vormt dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Wat betreft de kopieën van de brieven ter bevestiging van het verblijf van uw familie in Bagram en van het feit dat uw familie aangevallen werd, moet in de eerste plaats opgemerkt worden dat dit slechts kopieën betreft waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien moet gewezen worden op het gesolliciteerd karakter van deze documenten, die werden opgesteld op 15/10/2018, na de beslissing van het CGVS, waardoor de bewijswaarde ervan bijzonder relatief is. Voorts kunnen dergelijke documenten enkel als bewijs worden aanvaard voor zover ze worden gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. Tot slot moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat u betreffende uw problemen met de familie van [M.], uw problemen met de familie [T.] en uw vrees omwille van uw bemiddelde familie geen enkel element aanhaalt dat de eerder vastgestelde en bevestigde ongeloofwaardigheid van deze vrees beïnvloedt en de kans op het bekomen van internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

U zou volgens Nansen bovendien terugkeer naar Afghanistan vrezen omwille van het feit dat u beschouwd zou worden als verwesterd (bundel Nansen, p. 27-29). Cruciaal hierbij is volgens Nansen uw verblijf in Pakistan gedurende uw eerste elf levensjaren, waarna het voor u een ware cultuurschok zou zijn geweest om terug te keren naar een land waar jongens en meisjes niet naar dezelfde school gaan en waar u minder televisiezenders ter beschikking had (bundel Nansen, p. 27). In de eerste plaats moet opgemerkt worden dat u dit zelf op geen enkel moment opwerpt als reden waarom u terugkeer naar Afghanistan vreest, noch in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming, noch wanneer u in het kader van huidig volgend verzoek gevraagd wordt wat u vreest bij terugkeer naar Afghanistan (verklaring volgend verzoek, p. 18). Nochtans kan van een hooggeschoolde jongeman zoals u zeker verwacht worden dat hij in staat is alle redenen kenbaar te maken waarom hij terugkeer naar zijn land van herkomst vreest. Dat u dit zelf op geen enkel moment aanhaalt als vrees is reeds voldoende om de ernst hiervan te ondermijnen. Toch kan nog ten overvloede worden opgemerkt dat deze blote bewering en vooral de redenering uiteengezet in de bundel van Nansen niet ernstig is gezien uw persoonlijke omstandigheden. U bleef na uw terugkeer naar Afghanistan in 2005 tot september 2016 in Afghanistan, studeerde in de stad Kabul burgerlijk ingenieur aan de Kardanuniversiteit, een privé-universiteit waar zowel mannelijke als vrouwelijke studenten les volgen (CGVS, p. 3-4), en behoort volgens Nansen tot een vrij verwesterde familie met een niet al te strikte visie op de Islam (bundel Nansen, p. 17). U geeft aan dat er binnen de universiteiten nog mensen zijn met minder strikte visies zoals u (CGVS, p. 10) en dat u nog steeds contact heeft met uw familie en met klasgenoten van uw universiteit die in Afghanistan verblijven (verklaring volgend verzoek, vraag 20). Het is dan ook allerminst aannemelijk dat u omwille van de westerse waarden, waarden die Nansen u toeschrijft maar waar u zelf niet naar verwijst, bij terugkeer naar Afghanistan vervolging dient te vrezen of een risico op ernstige schade loopt. Bovendien verklaarde u in een eerdere poging de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming te vergoelijken uitdrukkelijk dat u op het moment dat u in Duitsland aankwam geen bescherming diende te zoeken omdat u geen notie had van een dreigend gevaar (verzoekschrift d.d. 11/09/2018, p. 10). Ook in uw huidig volgend verzoek stelt Nansen dat het uw absolute intentie was om terug te keren naar Afghanistan (bundel Nansen, p. 18) waaruit niet anders kan dan afgeleid worden dat u op dat moment geenszins een vrees voor vervolging had of in Afghanistan een reëel risico op ernstige schade liep omwille van zogenaamde verwestering. Dat u in de drie jaar sindsdien een plotselinge metamorfose zou hebben ondergaan waardoor u nu niet meer terug kan keren, maar dit zelf niet eens aanhaalt, kan dan ook absoluut niet overtuigen. Dat blijkt ook uit de verklaring dat u zich reeds uw hele leven "vrij westers" gedroeg en de westerse waarden en normen kende (bundel Nansen, p. 27) waardoor het dus geen plots inzicht na aankomst in Europa was. Er kan daarbij nog aangestipt worden dat u en uw familie met deze westerse waarden en normen ruim tien jaar lang in Afghanistan verbleven zonder hierdoor enige problemen te ondervinden hetgeen het blote karakter van deze bewering des te meer accentueert.

Ook de overige documenten die u neerlegt, kunnen niet beschouwd worden als nieuwe elementen die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Deze kopieën tonen hoogstens aan dat u en uw familie een band hebben met Pakistan, hetgeen op geen enkele wijze bovenstaande vaststellingen beïnvloedt aangezien u de Afghaanse nationaliteit heeft en verklaart dat u sinds 2005 terug in de stad Kabul leefde (verklaring volgend verzoek, vraag 15). Het schrijven van uw advocaat is een loutere samenvatting van de procedure en beaming van de conclusie van Nansen. Verder verwijst uw advocaat naar een beslissing van de CCE waarbij evenwel op geen enkele manier duidelijk wordt gemaakt waarom dit een invloed zou hebben op uw specifieke dossier of individuele omstandigheden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en

wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Er moet namelijk worden vastgesteld dat u geen enkel nieuw element naar voren brengt waaruit zou blijken dat uw familie wel degelijk naar Bagram verhuisde, noch waarom u hierdoor zelf niet terug zou kunnen keren naar de stad Kabul waar u zolang verbleef en studeerde in het verleden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org/>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org/>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de

regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De rapporten waarnaar verwezen wordt in de bundel van Nansen werden reeds in rekening gebracht bij bovenstaande beoordeling. U bracht geen verdere informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. In het kader van uw eerste verzoek werd dit reeds in negatieve zin beoordeeld door het CGVS en bevestigd door de RVV. U dient geen enkel nieuw element aan dat enige invloed heeft op de beoordeling van uw persoonlijke omstandigheden en verwijst louter naar enkele algemene rapporten en arresten van de RVV zonder te vermelden waarom u hierdoor in concreto een risico op ernstige schade zou lopen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het standpunt van de partijen

2.1.1. Het standpunt van de verzoekende partij

In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen en bijlagen, Genève, 28 juli 1951, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, B.S. 4 oktober 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 48/4, 51/8, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Vooreerst geeft de verzoekende partij een theoretische uiteenzetting. Vervolgens stelt de verzoekende partij dat zij van mening is dat ze overtuigende elementen naar voren gebracht heeft waaruit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou kunnen besluiten om haar verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te verklaren. Zij wijst op de verschillende documenten die zij heeft bijgebracht en dat zij in het kader van het nieuwe verzoek om internationale bescherming werd ondersteund door NANSSEN, in samenwerking met de studenten van de Legal Clinic Migratierecht van de Universiteit Gent. De verzoekende partij stelt dat het schrijven van 8 juli 2019 van NANSSEN op zich al een nieuw element vormt en dat erin omstandig wordt uiteengezet dat de verschillende nieuwe

verklaringen van de verzoekende partij ook nieuwe elementen vormen voor het nieuw verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij stelt vast dat de verwerende partij niet betwist dat de verzoekende partij enige tijd in Pakistan heeft verbleven. Zij wijst er nog op dat zij bij haar verzoekschrift een schrijven voegt van UNHCR van 5 november 2019 dat haar verklaringen aangaande haar verblijf in Pakistan staft. Verder legt de verzoekende partij ook de kopieën van de paspoorten van haar familieleden neer, waaruit blijkt dat de familieleden een visum van India hebben ontvangen. De verzoekende partij stelt dat deze stukken aantonen dat haar familie momenteel Afghanistan ontvlucht.

De verzoekende partij stelt dat ondanks al deze nieuwe elementen, de verwerende partij tot de conclusie komt dat het nieuwe verzoek niet-ontvankelijk is en dit wegens gebrek aan een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat, hoewel de verklaringen van de verzoekende partij met betrekking tot het conflict met de familie van M. en T. reeds beoordeeld zijn geweest en het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezag van gewijsde geniet, het haar vrij staat om de eerdere beslissing van het CGVS te kaderen of te volharden in de eerder afgelegde verklaringen en bekritisieren of tegenspreken.

Wat betreft de kritiek van de verwerende partij op het voorleggen van kopieën, stelt de verzoekende partij dat ook kopieën in sommige gevallen bewijswaarde kunnen hebben. Zij betoogt tevens dat de verwerende partij de documenten niet inhoudelijk bespreekt.

De verzoekende partij verwijst nog naar het schrijven van NANSEN waarin wordt gesteld dat bij terugkeer naar Afghanistan de verzoekende partij zou vrezen omwille van het feit dat zij beschouwd zou worden als verwesterd (Schrijven NANSEN, pag. 27-29). Volgens NANSEN was het verblijf in Pakistan gedurende eerste elf levensjaren cruciaal, waarna het voor de verzoekende partij een ware cultuurschok zou zijn geweest om terug te keren naar een land waar jongens en meisjes niet naar dezelfde school gaan en waar zij minder televisiezenders ter beschikking had. De verwerende partij verwijst de verzoekende partij dat zij dit zelf op geen enkel moment opwerpt als reden waarom zij een terugkeer naar Afghanistan vreest. Het feit dat de verzoekende partij na haar terugkeer naar Afghanistan in 2005 tot september 2016 in Afghanistan verbleef doet niets af aan het gegeven dat zij anders is opgegroeid. De verwerende partij verliest uit het oog dat verzoeker de belangrijke jaren van zijn leven in Pakistan heeft doorgebracht waardoor hij anders is gevormd. De verzoekende partij stelt dat het feit dat zij dit element niet aanhaalde bij het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken te maken heeft met de beperkte tijd die zij werd gegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken. Het is voor de verzoekende partij een raadsel waarom zij niet nogmaals gehoord is geweest en stelt dat de verwerende partij haar medewerkingsplicht heeft geschonden door haar niet te horen. De verzoekende partij verwijst hierbij naar artikel 41 van het Handvest en naar enkele arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Bovendien houdt de verwerende partij volgens de verzoekende partij onvoldoende rekening met haar profiel en dat van haar familie als reeds zeer verwesterd.

Voorts verwijst de verzoekende partij naar een rapport van Amnesty International van oktober 2017 over terugkeerders en naar het rapport *'Afghanistan: situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul'* van augustus 2017, waaruit volgens haar blijkt dat een terugkeer naar Afghanistan zeer zorgwekkend en gevaarlijk kan zijn. De verzoekende partij verwijst tevens naar een arrest van de Raad van 18 juli 2019 met nummer X. Ze betoogt dat de verwerende partij minstens dient te onderzoeken of de verzoekende partij, gelet op haar profiel en dat van haar familieleden, een verhoogd risico heeft.

De verzoekende partij gaat bovendien in op Kaboel als een intern vluchtalternatief en stelt dat in het rapport *"UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"* van 30 Augustus 2018 Kaboel niet als een intern vluchtalternatief beschouwd kan worden. Zij stelt verder dat blijkens EASO Country of Origin Information Report Afghanistan Security Situation van mei 2018 en het rapport *"General Security Situation in Afghanistan and Events in Kabul"* van 25 februari 2019 de veiligheidssituatie in Kaboel is verergerd.

De verzoekende partij vraagt daarom de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier te verzenden naar het CGVS voor een uitvoerig onderzoek ten gronde.

2.1.2. Het standpunt van de verwerende partij

De verwerende partij legt geen nota met opmerkingen of aanvullende nota neer.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Juridisch kader

De bestreden beslissing werd op grond van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet genomen. Dit artikel luidt als volgt:

“§ 1.

Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Voormeld artikel geeft aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid om een volgend verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

(oud) Artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet vormt een gedeeltelijke omzetting van de bepalingen vervat in de Europese Richtlijn 2005/85/ EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, en meer bepaald van artikel 32, § 4. De parlementaire voorbereiding (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 21-24*) die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat de commissaris-generaal in zijn beoordeling van de nieuwe elementen alle elementen en bevindingen die door de verzoeker om internationale bescherming worden aangereikt, evenals elk relevant gegeven waarover hij beschikt ook al wordt dit niet door de asielzoeker zelf voorgelegd. De parlementaire voorbereiding geeft vervolgens aan dat de kans op internationale bescherming bijvoorbeeld aanzienlijk vergroot wordt:

- wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de asielzoeker dermate gewijzigd is dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt; wanneer de asielzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing; of
- wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en tezelfdertijd aannemelijk maakt dat deze niet eerder konden worden aangebracht.

De kans op internationale bescherming wordt daarentegen niet aanzienlijk groter

- wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn;

- wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen;
- wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd;
- wanneer ze slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken;
- wanneer ze een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig bevonden werd;
- wanneer ze louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen.

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer*, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. X; RvS 31 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 10 oktober 2006, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X; RvS 21 september 2005, nr. X). De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. X). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen.

2.2.3. Onderzoek van de nieuwe elementen

Vooreerst stelt de Raad vast dat de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing niet betwist of weerlegd worden: *“Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Na lezing van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas zoals uiteengezet tijdens haar eerste verzoek om internationale bescherming herhaalt, namelijk dat zij een relatie had met M. die zij had leren kennen in de apotheek van haar vader. Deze relatie werd stopgezet omdat M. al was beloofd om te trouwen met een ander. Nadat de verzoekende partij met haar grootvader naar Europa reisde, omwille van grootvaders gezondheid, blijkt M. te zijn gevlucht van haar familie. De familie van M. ontdekt de relatie tussen M. en de verzoekende partij en valt, samen met de volgers van mullah T., de familie van de verzoekende partij aan. Zij eisen dat oftewel de verzoekende partij aan hen wordt uitgeleverd of dat de zus van de verzoekende partij aan hen wordt gegeven in ruil voor het verlies van M.

Uit de beslissing van 10 augustus 2018 blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen concludeerde dat de verzoekende partij haar vluchtrelaas niet aannemelijk maakte. Bij arrest van 19 december 2018 met nummer X weigert ook de Raad de vluchtelingenstatus aan de verzoekende partij omdat er geen geloof werd gehecht aan de vluchtmotieven van de verzoekende partij. In voormeld arrest wordt omstandig gemotiveerd dat er geen geloof wordt gehecht aan de door de verzoekende partij voorgehouden relatie met M., waardoor er evenmin geloof gehecht kan worden aan de gebeurtenissen die hiervan het gevolg zouden zijn geweest. Verder wordt er nog gesteld: *“Hoe dan ook kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden bijgetreden dat, zelfs zo zou worden aangenomen dat verzoeker een relatie had met M. - quod non -, de gebeurtenissen die zouden hebben plaatsgevonden na verzoekers vertrek uit Afghanistan niet kunnen overtuigen. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers terecht overwogen als volgt: “(...) M. verdween ongeveer drie maanden na uw vertrek (CGVS, p. 18) terwijl u niets meer had vernomen van haar sinds uw vertrek (CGVS, p. 17). De eerste vraag die zich stelt is hoe M. er in zou geslaagd zijn weg te raken van haar strenge familie die haar nooit alleen buiten liet gaan zonder begeleiding (CGVS, p. 12). Ook het gedrag van uw vader nadat hij aangevallen werd, kan niet overtuigen. U zegt dat hij klacht wilde indienen en hulp zocht (CGVS, p. 19) maar de bevestigingsbrieven die u hierover neerlegt, dateren van 15 sonbula 1396 Afghaanse kalender hetgeen overeenkomt met 6 september 2017 in de Gregoriaanse kalender (CGVS, p. 24), ruim negen maanden na de aanval op de apotheek en zeven maanden na de aanval op jullie huis. Dat deze documenten opgesteld werden kort na uw verzoek om internationale bescherming maar zolang nadat de feiten plaatsvonden, geeft hen een sterk gesolliciteerd karakter en ondermijnt de geloofwaardigheid van de inhoud ervan sterk.”*

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

In haar nieuw verzoek om internationale bescherming beroept de verzoekende partij zich aldus op hetzelfde vluchtrelaas, maar wijzigt eveneens haar verklaringen op een aantal punten. Vooreerst verklaart de verzoekende partij dat zij geboren is in Pakistan en pas op elfjarige leeftijd met haar familie

naar Kaboel is verhuisd. De verzoekende partij laat nog een andere vrees gelden in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, namelijk dat zij gevaar loopt wegens haar profiel als een welgestelde Afghaan en wijst zij tevens op haar verwesterd profiel.

Ter staving van haar nieuw verzoek om internationale bescherming legt de verzoekende partij de volgende documenten neer: een bevestigingsbrief van het districtshoofd van Bagram en van het dorpshoofd (kopie), haar geboorteakte (kopie), vluchtelingenkaart van haar vader in Pakistan (kopie), attest UNHCR dat de familie vrijwillig terugkeerde naar Kaboel vanuit Pakistan (kopie), studentenkaart van haar vader in Pakistan (kopie), drie Pakistaanse opleidingscertificaten op naam van haar vader (kopie), bevestigingsbrief en werkbadge van haar vaders werk in Pakistan (kopie), bewijs dat de verzoekende partij een cursus Engels heeft gevolgd (kopie), drie schoolrapporten van haar school in Pakistan (kopie), een foto van de verzoekende partij en haar broer in een Pakistaans schooluniform, een schrijven van NANSEN van 8 juli 2019 en een schrijven van de advocaat van de verzoekende partij.

Bij haar verzoekschrift legt de verzoekende partij nogmaals het schrijven van UNHCR neer, alsook het schrijven van NANSEN. Zij legt tevens de paspoorten van haar familieleden (kopieën) neer, waaruit blijkt dat zij een visum hebben gekregen om het grondgebied van India te betreden. Ter terechtzitting legt de verzoekende partij ook nog een document neer waaruit blijkt dat de familie van de verzoekende partij in New Delhi is aangekomen.

Zoals in het verzoekschrift wordt aangehaald, betwist de verwerende partij niet dat de verzoekende partij in Pakistan is geboren en daar een deel van haar leven heeft doorgebracht. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat: *“Ook de overige documenten die u neerlegt, kunnen niet beschouwd worden als nieuwe elementen die uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Deze kopieën tonen hoogstens aan dat u en uw familie een band hebben met Pakistan, hetgeen op geen enkele wijze bovenstaande vaststellingen beïnvloedt aangezien u de Afghaanse nationaliteit heeft en verklaart dat u sinds 2005 terug in de stad Kabul leefde (verklaring volgend verzoek, vraag 15).”* De band met Pakistan is dan ook geen nieuw element die de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoekende partij internationale bescherming krijgt op basis van haar vluchtrelaas aangaande haar relatie met M. en alle gebeurtenissen die erop volgden. Het gehele vluchtrelaas slaat immers op een louter Afghaanse situatie.

Wat betreft de neergelegde bevestigingsbrieven uit Bagram, merkt de Raad op dat deze - zoals de commissaris-generaal reeds vaststelde - enkel kopieën betreffen en geen originele stukken. Bijgevolg kan de authenticiteit en de herkomst van deze documenten niet worden nagegaan daar kopieën gemakkelijk met allerhande knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd, gemakkelijk manipuleerbaar zijn en bovendien door om het even wie, waar en wanneer zijn opgemaakt (zie vaste rechtspraak RvS 25 juni 2004, nr. X en RvS 24 maart 2005, nr. X). Voorts kan de verwerende partij gevolgd worden dat deze brieven een gesolliciteerd karakter vertonen, nu deze documenten na de eerste beslissing van de verwerende partij op 15 oktober 2018 opgesteld werden. Voorts wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat: *“Tot slot moet verwezen worden naar objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (toegevoegd aan uw administratief dossier) waaruit blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten gemakkelijk op niet-reguliere wijze Afghaanse documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden.”* Bijgevolg hebben deze documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde. Gelet op de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, moeten de voorgelegde documenten in samenhang met de verklaringen van de verzoekende partij in haar eerdere verzoeken om internationale bescherming bekeken worden. In dit verband wijst de Raad er tevens op dat in het arrest van 19 december 2018 met nummer X reeds geoordeeld werd dat: *“In zoverre verzoeker kritiek uit op het feitenrelaas zoals weergegeven in de bestreden beslissing, meer bepaald het feit dat er melding wordt gemaakt van het feit dat zijn ouderlijk gezin verhuisd is naar een dorpje dichtbij de luchthaven van Bagram, daar waar zij in feite gevlucht zijn naar dit dorp, slaagt hij er allerminst in de Raad te overtuigen. Er dient immers met de commissaris-generaal worden vastgesteld dat het allerminst geloofwaardig is dat verzoekers familie naar Bagram zou zijn gevlucht uit angst voor mullah T. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (zie map ‘Landeninformatie’, stukken 4-8) blijkt immers dat mullah T., die verzoeker als verantwoordelijke aanduidt voor de aanvallen op de apotheek van zijn vader en zijn ouderlijke woning, precies in Bagram en gebieden in het oosten van Kabul enorm veel invloed en macht heeft. Dat verzoekers gezin alleen daar familie heeft, dat zij een ondergedoken bestaan leven en dat Afghanen die op de vlucht zijn niet eerst onderzoeken op welke plekken in het land hun vervolgers precies veel of minder macht hebben, kan bezwaarlijk als ernstig verweer worden beschouwd en kan niet verklaren waarom verzoekers ouderlijke gezin net naar Bagram zou zijn*

gevlucht om er veilig te zijn voor mullah T., terwijl blijkt dat de mullah in deze gebieden net enorm sterk staat. Dit klemt des te meer nu uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn familie over aanzienlijke financiële middelen beschikt (verzoekers vader heeft een eigen apotheek, de rest van zijn familie zijn dokters en drie ooms zijn in het buitenland werkzaam als arts (administratief dossier, stuk 5, p. 4-5 en 8-9)), zodat wel degelijk redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoekers ouderlijke gezin zich op een andere plaats zou kunnen vestigen mochten zij daadwerkelijk mullah T. vrezen.” De huidige bijgebrachte documenten doen, gelet op voorgaande vaststellingen, geen afbreuk aan de conclusie die werd genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming en kunnen niet beschouwd worden als nieuwe elementen.

De documenten aangaande de vlucht van de familieleden van de verzoekende partij naar India en hun aankomst daar, tonen enkel aan dat haar familie momenteel in India verblijft. Deze documenten kunnen de reden voor deze reis niet bevestigen, noch tonen deze de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van de verzoekende partij aan.

Wat betreft het schrijven van NANSEN worden in de bestreden beslissing volgende pertinente opmerkingen gemaakt: *“Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet met name uw conflict met de familie van [M.] en de familie [T.], en uw vrees bij terugkeer omwille van uw bemiddelde familie, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid en deze motieven door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werden bevestigd. U ging niet in beroep tegen dit arrest van de RVV waardoor de beoordeling van deze feiten vaststaat. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Wat betreft uw eigen verklaringen en de uitgebreide nota opgesteld door Nansen na consultatie door de legal clinic van de Universiteit Gent moet vastgesteld worden dat u zich hierin voor wat betreft uw problemen met de familie van [M.] en de familie [T.] en uw vrees omwille van uw bemiddelde familie beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door het CGVS en de RVV. Hierbij dient nogmaals herhaald te worden dat het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gezag van gewijsde geniet en dat het louter benadrukken dat uw eerdere verklaringen in tegenstelling tot het oordeel van de RvV toch geloofwaardig zijn geen nieuw element vormt dat uw kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.”* Bij beslissing van 10 augustus 2018 weigert de commissaris-generaal de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij. De verzoekende partij kreeg de mogelijkheid om tegen deze beslissing beroep aan te tekenen. Zij heeft al haar opmerkingen ten aanzien van de beslissing van 10 augustus 2018 bekend kunnen maken in haar verzoekschrift en op de terechtzitting. Bij arrest van 19 december 2018 met nummer X weigert echter ook de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De verzoekende partij heeft er toen voor gekozen om geen cassatieberoep in te dienen. Bijgevolg heeft het arrest van de Raad gezag van gewijsde. Dit gezag van gewijsde van het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen omvat de vaststelling dat het initieel voorgehouden vluchtrelaas van verzoekende partij ongeloofwaardig is. De Raad is gebonden door het gezag van gewijsde van dit arrest. De verzoekende partij kan de mogelijkheid om een volgend verzoek om internationale bescherming in te dienen niet aanwenden om een vorm van beroep in te stellen tegen de definitieve beslissing inzake haar eerder verzoek (RvS 15 september 2004, nr. X). Bovendien wijst de Raad erop dat bij de beoordeling van de zaak de commissaris-generaal rekening houdt met alle feitelijke elementen, ook met deze welke resulteren uit verklaringen afgelegd bij vroegere verzoeken om internationale bescherming. Geen enkele wetsbepaling verbiedt immers dat, in het kader van een volgend verzoek om internationale bescherming, uitspraak wordt gedaan op basis van gegevens die in het kader van eerdere verzoeken om internationale bescherming bekend waren.

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat het beroep tegen de desbetreffende beslissingen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. In het kader van het onderhavige beroep kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe

gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het relaas van verzoekende partij voorgehouden bij haar eerder verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Voor zover de verzoekende partij voorhoudt dat er in haar gehoor bij het CGVS van 14 juni 2018 een vertaalfout werd gemaakt, wijst de Raad erop dat uit het gehoor blijkt dat de advocaat van de verzoekende partij aanwezig was, die bovendien het Dari machtig is, en dat hij aangaande de voorgestelde vertaalfout geen opmerking heeft gemaakt, terwijl hij dit op een ander moment in het gehoor wel heeft gedaan (dossier eerste verzoek, stuk 5, gehoorverslag CGVS 14 juni 2018, p 10):

“Er waren verschillende mensen. Er waren studenten die streng waren en stonden voor praktiserende islam maar ook studenten zoals ik, hetzelfde, niet echt praktiserend.

Advocaat: ik denk dat hij meerderheid streng zei”

Overigens bestaat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, een vermoeden van wettigheid tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. X). Bovendien heeft de verzoekende partij dit element geenszins opgeworpen in haar verzoekschrift ten aanzien van de eerste beslissing van 10 augustus 2018.

Het louter herhalen van haar verklaringen en kritiek geven op de gevolgtrekkingen die werden gemaakt in het arrest van de Raad van 19 december 2018 met nummer X, kunnen niet worden beschouwd als een nieuw element. Deze gegevens zijn niet van die aard om de vastgestelde ongeloofwaardigheid aangaande haar verklaringen over de gevolgen van de relatie met M. en de familie T. te herstellen. Bijgevolg wordt de daadwerkelijke vrees voor een risico op bloedwraak op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

Gelet op het voorgaande zijn er geen nieuwe elementen die het vluchtrelaas van de verzoekende partij aangaande de relatie met M. en de gevolgen hiervan meer aannemelijk kan maken en zo de kans aanzienlijk groter maakt op internationale bescherming. De huidige bijgebrachte documenten doen, gelet op voorgaande vaststellingen, immers geen afbreuk aan de conclusie die werd genomen in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming.

De verzoekende partij stelt verder niet enkel dat zij omwille van de gebeurtenissen in haar verklaringen zal worden vervolgd in Afghanistan, maar wijst op haar profiel als persoon uit een welstellende familie en als verwesterde Afghaan. Zij betoogt dat zij omwille van haar profiel en dat van haar familieleden een risico loopt en dat hiermee geen rekening is gehouden.

Vooreerst benadrukt de Raad dat om als vluchteling te worden erkend de vreemdeling dient aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. Het loutere feit dat een persoon in zijn of haar land van herkomst niet langer een levensstijl zal kunnen hanteren vergelijkbaar met deze in België, volstaat niet om te voldoen aan de criteria van het Vluchtelingenverdrag.

In zoverre wordt geargumenteed dat ‘verwesterde Afghanen’ of ‘terugkeerders’ een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, §4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;”*

Er dient aan beide voorwaarden voldaan te zijn (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat de groep zeer divers is, zowel wat betreft achterliggende motieven en oorzaken van verwestering, alsook de mate en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ten slotte ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in het betrokken land een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu elk van deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van 'godsdienst' en 'politieke overtuiging'. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij dit opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond godsdienstige overtuiging wordt geboden, slechts gedrag dat betrokkene noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat op een godsdienstige overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond politieke overtuiging is vereist dat het verwesterde gedrag op een politieke overtuiging is gebaseerd en bijzonder belangrijk is voor de betrokkene om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, dat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. *In casu*, besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om als vluchteling te worden erkend, tenzij de verzoeker van internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar - zoals ook de UNHCR ook uitdrukkelijk aangeeft - dat een vreemdeling die zich inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Het gaat dan om de situatie waarin een vreemdeling aannemelijk moet maken dat hem een van de vervolgingsgronden wordt toegedicht door een actor van vervolging in verband met zijn persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken, of waarin een vreemdeling aannemelijk maakt dat hij daardoor in het land van herkomst een risico loopt op een onmenselijke behandeling. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'. Op pagina 46 van de UNHCR Guidelines van augustus 2018 wordt uiteengezet dat men niet effectief dient bekeerd te zijn tot een andere religie, alvorens beschouwd te kunnen worden als iemand die waarden en/of uiterlijkheden heeft aangenomen die worden geassocieerd met Westerse landen en dat hen hierdoor een steun aan de regering en internationale gemeenschap wordt toegedicht. Het UNHCR heeft daarin expliciet verwezen naar rapporten waaruit blijkt dat individuen die terugkeerden uit Westerse landen naar Afghanistan werden gefolterd en vermoord omdat men hen als "vreemdelingen" beschouwt die spioneren voor een Westers land. In de voetnoten van voormelde richtlijnen worden er een aantal voorbeelden toegelicht.

Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven politieke of godsdienstige overtuiging spelen met name het gedrag van de vreemdeling in het land van herkomst, de leeftijd die hij had op het moment van zijn vertrek, hoe hij zich in België heeft ontwikkeld en zijn verblijfsduur in België een belangrijke rol. De EASO guidance note van juni 2019 en de UNHCR guidelines van augustus 2018 geven aan dat in het individueel onderzoek ook rekening moet worden gehouden met verschillende factoren zoals het gedrag van de betrokkene, de streek van herkomst, gedrag van de familie, enz. (p.65). Als een vreemdeling stelt uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen kenmerken te

hebben, dan moet hij aannemelijk maken dat hij die niet kan veranderen of dat dat redelijkerwijs niet van hem mag worden verwacht, dan wel dat hij die niet duurzaam kan verbergen. Daarnaast moet hij, mede door algemene informatie over het land van herkomst te verstrekken, aannemelijk maken dat hem door die kenmerken een vervolgingsgrond wordt toegedicht door een actor van vervolging of dat hij daardoor in zijn land van herkomst een reëel risico loopt op onmenselijke behandeling.

In casu betoogt de verzoekende partij dat haar gehele familie eerder westerse waarden volgt. Zij wijst erop dat zij elf jaar is opgegroeid in Pakistan, waar jongens en meisjes samen naar school konden gaan. Zij stelt dat uit het schrijven van NANSEN duidelijk blijkt dat zij behoort tot een vrij verwesterde familie met een niet al te strikte visie op de islam.

De verzoekende partij maakt met haar verklaringen echter niet aannemelijk dat zij omwille van haar profiel een risico loopt op vervolging bij een terugkeer naar Afghanistan. De verzoekende partij en haar familie zijn immers in 2005 vrijwillig teruggekeerd naar Afghanistan. Uit het gehoor bij het CGVS van 14 juni 2018 blijkt geenszins dat zij of haar familie ooit omwille van hun "westerse" waarden vervolgd werden in Afghanistan. Evenmin blijkt uit verzoekers verklaringen dat zij omwille hiervan problemen in Afghanistan gekend hebben. De verzoekende partij maakt geen gewag, noch in haar gehoor van 14 juni 2018, noch in haar verzoekschrift of in het schrijven van NANSEN, van enig probleem dat zij of haar familie in de periode van 2005-2017 heeft ervaren omwille van haar/hun 'verwesterd' profiel. Nochtans heeft de verzoekende partij hiertoe de mogelijkheid gehad. Er werd haar immers uitdrukkelijk gevraagd naar de relatie van haar familie met de islam (dossier eerste verzoek, stuk 5, gehoorverslag CGVS 14 juni 2018, p 9):

"Is uw familie zoals u dat ze weinig naar de moskee gaan of veel strikter?"

Mijn familie hun gedachten qua islam zijn ze gemiddeld, ook niet zo strikt en ook niet zo los. Als ik nu kijk naar mijn ooms, ze zijn niet praktiserend, dat niet. Iedereen heeft zijn vrijheid in mijn familie."

De verzoekende partij heeft bovendien hogere studies gevolgd, waar zij volgens haar eigen verklaringen in contact is gekomen met studenten die een strengere visie op de islam erop nahielden, doch geeft zij nergens aan dat zij door haar houding ten opzichte van de islam ooit in de problemen is gekomen of dat zij ooit werd gevisieerd (dossier eerste verzoek, stuk 5, gehoorverslag CGVS 14 juni 2018, p 9-10).

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij haar profiel als verwesterde Afghaan niet heeft ingeroepen als een vrees om terug te keren naar Afghanistan in haar eerste verzoek om internationale bescherming, maar ook niet bij het indienen van haar tweede verzoek. Dit wordt niet betwist, maar zelfs beaamt door de verzoekende partij in haar verzoekschrift. Haar uitleg dat de procedure bij de Dienst Vreemdelingenzaken te kort is om alle elementen aan te halen, kan niet overtuigen. Door louter te stellen dat zij niet alles heeft kunnen vertellen tijdens het indienen van het tweede verzoek om internationale bescherming, toont zij niet aan dat zij daadwerkelijk hiertoe niet de mogelijkheid heeft gekregen. Ook blijkt niet dat er *in casu* sprake is van een verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoekende partij om haar (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Bij een terugkeer naar Afghanistan, zal van de verzoekende partij worden verwacht dat zij zich opnieuw vestigt in Kaboel. Dit is een grootstad, waar zij overigens meer dan tien jaar heeft verbleven en waar zij nooit enige problemen heeft ondervonden door haar 'verwesterde' opvoeding in Pakistan, die een andere dynamiek kent dan een klein dorp. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij als verwesterd persoon beschouwd zal worden bij haar terugkeer. Zij heeft immers in het verleden geen enkel probleem gekend en toont verder niet aan dat zij in de jaren die zij in Europa heeft doorgebracht nog verder verwesterd is. Dit wordt pertinent opgemerkt in de bestreden beslissing: *"Dat blijkt ook uit de verklaring dat u zich reeds uw hele leven "vrij westers" gedroeg en de westerse waarden en normen kende (bundel Nansen, p. 27) waardoor het dus geen plots inzicht na aankomst in Europa was. Dat blijkt ook uit de verklaring dat u zich reeds uw hele leven "vrij westers" gedroeg en de westerse waarden en normen kende (bundel Nansen, p. 27) waardoor het dus geen plots inzicht na aankomst in Europa was. Er kan daarbij nog aangestipt worden dat u en uw familie met deze westerse waarden en normen ruim tien jaar lang in Afghanistan verbleven zonder hierdoor enige problemen te ondervinden hetgeen het blote karakter van deze bewering des te meer accentueert."* Voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing worden op generlei wijze weerlegd.

Voor zover de verzoekende partij nog zijdelings in haar verzoekschrift verwijst naar haar profiel als persoon die deel uitmaakt van een welstellende familie, wijst de Raad erop dat de verzoekende partij dit profiel geenszins concretiseert, laat staan dat zij aannemelijk maakt dat zij een risico loopt bij een terugkeer naar Afghanistan omwille van dit profiel. Opnieuw blijkt immers uit haar verklaringen dat zij en haar familie nooit enig probleem heeft gekend in Afghanistan, voor de voorgehouden en niet geloofwaardig bevonden gebeurtenissen met de familie van M. Bovendien heeft de verzoekende partij in haar gehoor bij het CGVS van 14 juni 2018 verklaard dat haar familie financiële problemen kent doordat haar vader is gestopt met de apotheek in Kaboel (dossier eerste verzoek, stuk 5, gehoorverslag CGVS 14 juni 2018, p 5 en 21). Voorts heeft de verzoekende partij verklaard dat haar familie in het verleden financieel werd gesteund door haar ooms die in Europa en Amerika verblijven (dossier eerste verzoek, stuk 5, gehoorverslag CGVS 14 juni 2018, p 5). Ondanks deze financiële steun van familieleden en het gegeven dat de verzoekende partij naar de universiteit kon gaan in Kaboel, blijkt niet dat zij door anderen hierdoor als welstellende beschouwd werd en hierdoor enige vorm van problemen in Kaboel gekend heeft destijds. De verzoekende partij maakt ook niet aannemelijk waarom de verzoekende partij nu bij een terugkeer als welstellend zal beschouwd worden. Daarenboven blijkt uit e stukken van het rechtsplegingsdossier ook niet dat de familie van de verzoekende partij een belangrijke positie heeft in Kaboel of invloedrijk is. Evenmin blijkt dit uit de stukken van het rechtsplegingsdossier. Er zijn in hoofde van de verzoekende partij dan ook geen indicaties dat zij persoonlijk moet vrezen voor crimineel geweld. De Raad herneemt dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines duidelijk blijkt dat een eventuele nood aan bescherming afhankelijk is van individuele omstandigheden. Bijgevolg kan verzoekende partij niet volstaan met een loutere verwijzing naar een risicoprofiel om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft wat dit betreft in gebreke. Hetzelfde dient gezegd te worden in zoverre de verzoekende partij voorhoudt dat zij als terugkeerder uit het westen als rijk zal worden beschouwd. Louter hypothetische beweringen en verwijzingen naar algemene informatie, zonder dergelijk risico *in concreto* aan te tonen, kunnen niet volstaan.

Gelet op voorgaande vaststellingen, wijst de Raad erop dat er geen nieuwe elementen voorliggen die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoekende partij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

De laatste vraag die onderzocht dient te worden is of de veiligheidssituatie in de regio van herkomst van de verzoekende partij zo danig gewijzigd is dat aan de verzoekende partij subsidiaire bescherming dient toegekend te worden. De Raad herinnert eraan dat opdat aan een verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van de verzoeker, als burger, als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Er dient voorts rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "Elgafaji" waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar *"er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboubacar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, § 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat *"hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming"* (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

In de eerste hypothese is de mate van het willekeurig geweld dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat:

“Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld. Er moet namelijk worden vastgesteld dat u geen enkel nieuw element naar voren brengt waaruit zou blijken dat uw familie wel degelijk naar Bagram verhuisde, noch waarom u hierdoor zelf niet terug zou kunnen keren naar de stad Kabul waar u zolang verbleef en studeerde in het verleden.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org/>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org/>); de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_cit_y_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De rapporten waarnaar verwezen wordt in de bundel van Nansen werden reeds in rekening gebracht bij bovenstaande beoordeling. U bracht geen verdere informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. In het kader van uw eerste verzoek werd dit reeds in negatieve zin beoordeeld door het CGVS en bevestigd door de RVV. U dient geen enkel nieuw element aan dat enige invloed heeft op de beoordeling van uw persoonlijke omstandigheden en verwijst louter naar enkele algemene rapporten en arresten van de RVV zonder te vermelden waarom u hierdoor in concreto een risico op ernstige schade zou lopen."

Uit de voormelde recente landeninformatie waarnaar de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst en de link toevoegt, kan niet blijken dat de veiligheidssituatie in de stad Kaboel inmiddels in die zin is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in deze stad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat. De verzoekende partij brengt ook geen landeninformatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Deze beoordeling van verwerende partij ligt in de lijn van de bovenvermelde EASO Guidance nota, waaruit blijkt dat EASO de provincie Kaboel en Kaboel stad indeelt bij "Looking at the indicators, it can be concluded that indiscriminate violence is taking place in the province of Kabul and in Kabul City, however not at a high level and, accordingly, a higher level of individual elements is required in order to show substantial grounds for believing that a civilian, returned to the territory, would face a real risk of serious harm within the meaning of Article 15(c) QD." EASO neemt aan dat in Kaboel stad willekeurig geweld plaatsvindt, maar niet een hoog niveau bereikt zodat meer individuele elementen zijn vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

Met andere woorden, zowel de provincie als de stad Kaboel zijn een gebied waar volgens EASO willekeurig geweld plaatsvindt en een reëel risico op een ernstige bedreiging voor het leven of de persoon enkel kan worden vastgesteld indien de verzoekende partij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden.

De verzoekende partij toont niet aan dat de veiligheidssituatie inmiddels zodanig is gewijzigd dat het niet langer opgaat te stellen dat er actueel voor burgers in de stad Kaboel, gelegen in de gelijknamige provincie geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Gelet op wat voorafgaat concludeert de Raad dat de stad Kaboel, gelegen in de gelijknamige provincie op zich geen gebied is waar de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze stad, louter door zijn

aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

Bijgevolg bevindt de verzoekende partij zich in de tweede hypothese. Deze hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die in zijn hoofd het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft de aard van de “*persoonlijke omstandigheden*”, die bij deze tweede hypothese in overweging kunnen worden genomen, niet gepreciseerd. Niettemin kunnen deze omstandigheden, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, sub a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

De vraag die rijst is of de verzoekende partij “*het bewijs kan leveren dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden*” door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in de hoofdstad Kaboel, rekening houdend met de mate van dit geweld. Anders gezegd, kan de verzoekende partij persoonlijke omstandigheden inroepen die in haar geval de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Kaboel dermate verhogen dat, – hoewel de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon –, er niettemin moet worden aangenomen dat zulk reëel risico in hoofd van de verzoekende partij bestaat.

In casu is de verzoekende partij een gezonde, jonge en hoogopgeleide man. Zij heeft van 2005 tot september 2016 in Kaboel gewoond. Zij heeft tevens in Kaboel een opleiding aan de universiteit gevolgd. Er kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij nog vrienden in de stad heeft wonen. Zij brengt geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Bovendien heeft zij in haar gehoor op het CGVS op 14 juni 2018 verklaard dat haar familie financieel werd gesteund door haar ooms die in Europa en Amerika verblijven (dossier eerste verzoek, stuk 5, gehoorverslag CGVS 14 juni 2018, p 5). De verzoekende partij toont geenszins aan dat zij niet tijdelijk financieel ondersteund zou kunnen worden bij haar terugkeer naar Kaboel, daar haar gezinsleden naar India zouden zijn vertrokken.

De verzoekende partij toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofd nieuwe elementen zijn waaruit zwaarwegende gronden blijken om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om haar verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De verzoekende partij werd in deze procedure eveneens bijgestaan door een tolk Dari. Voorts werden de procedurele noden van de verzoekende partij onderzocht. De beslissing om de verzoekende partij die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal

luidens artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, brengt de verzoekende partij geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor de erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Derhalve heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

De schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt niet dienstig aangevoerd aangezien de beoordeling beperkt is tot de nieuwe elementen, zoals bedoeld in artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit wat voorafgaat is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen om de specifieke redenen, zoals voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend twintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. RYCKASEYS